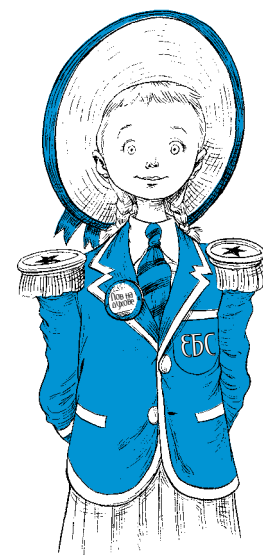

Отолина иде у школу

Крис Ридл

Превели
Ива и Никола Пајванчић

мала лагуна

Наслов оригинала

Chris Riddell

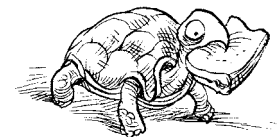
OTTOLINE GOES TO SCHOOL

Copyright © Chris Riddell 2008

First published by Macmillan Children's Books, London

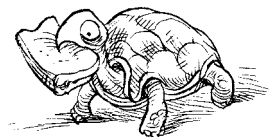
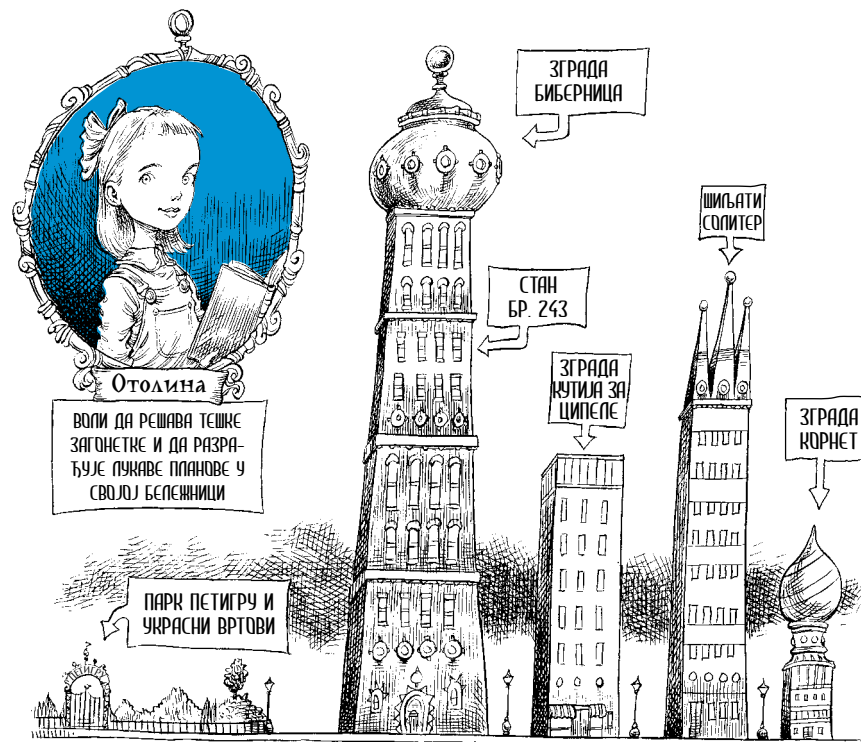
Translation Copyright © 2009 за српско издање, ЛАГУНА

Мојој сестри Лин

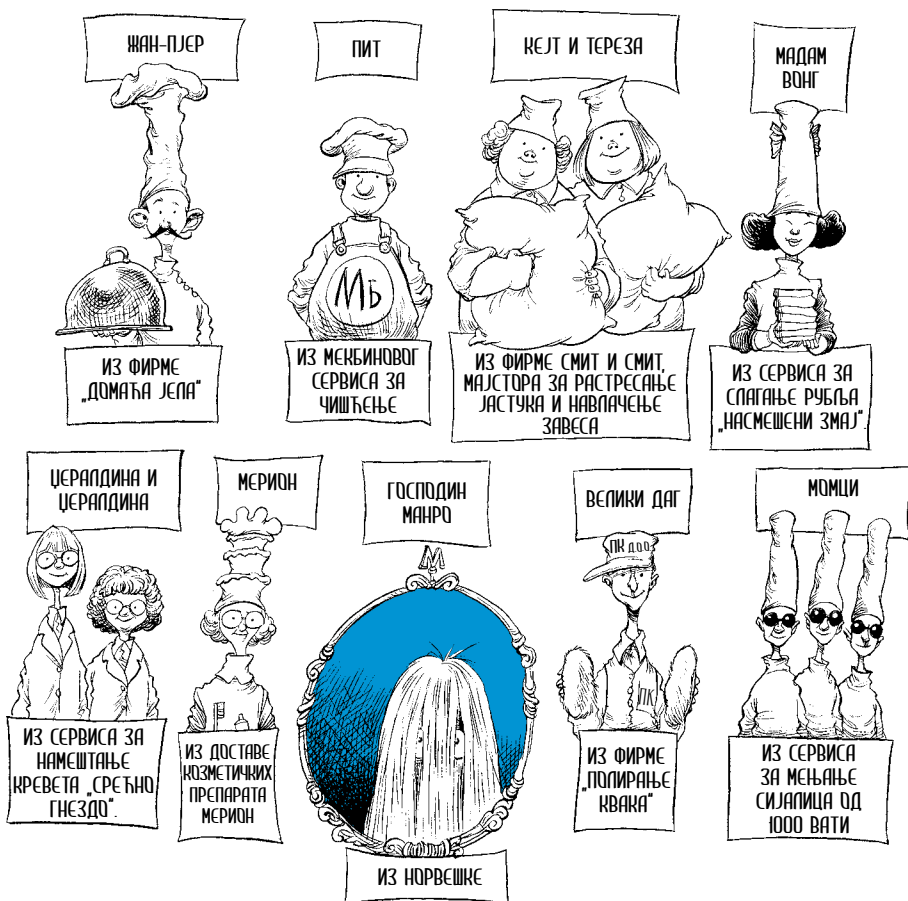

Прво поглавље

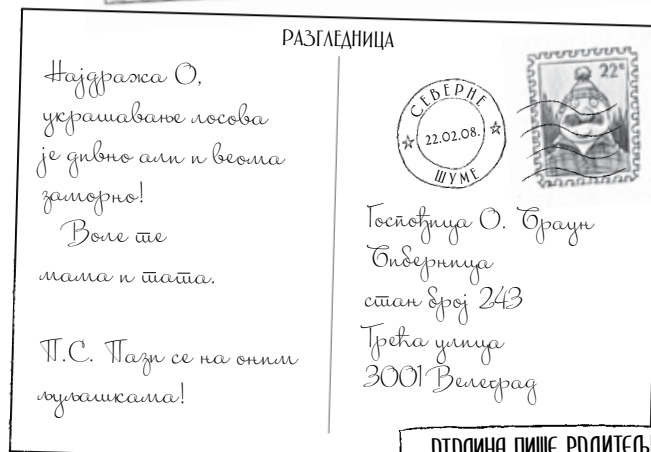
Отолина је живела у стану број 243 зграде П. В. Хафелдинк, коју су сви звали Биберница, зато што је веома личила на посуду за бибер.

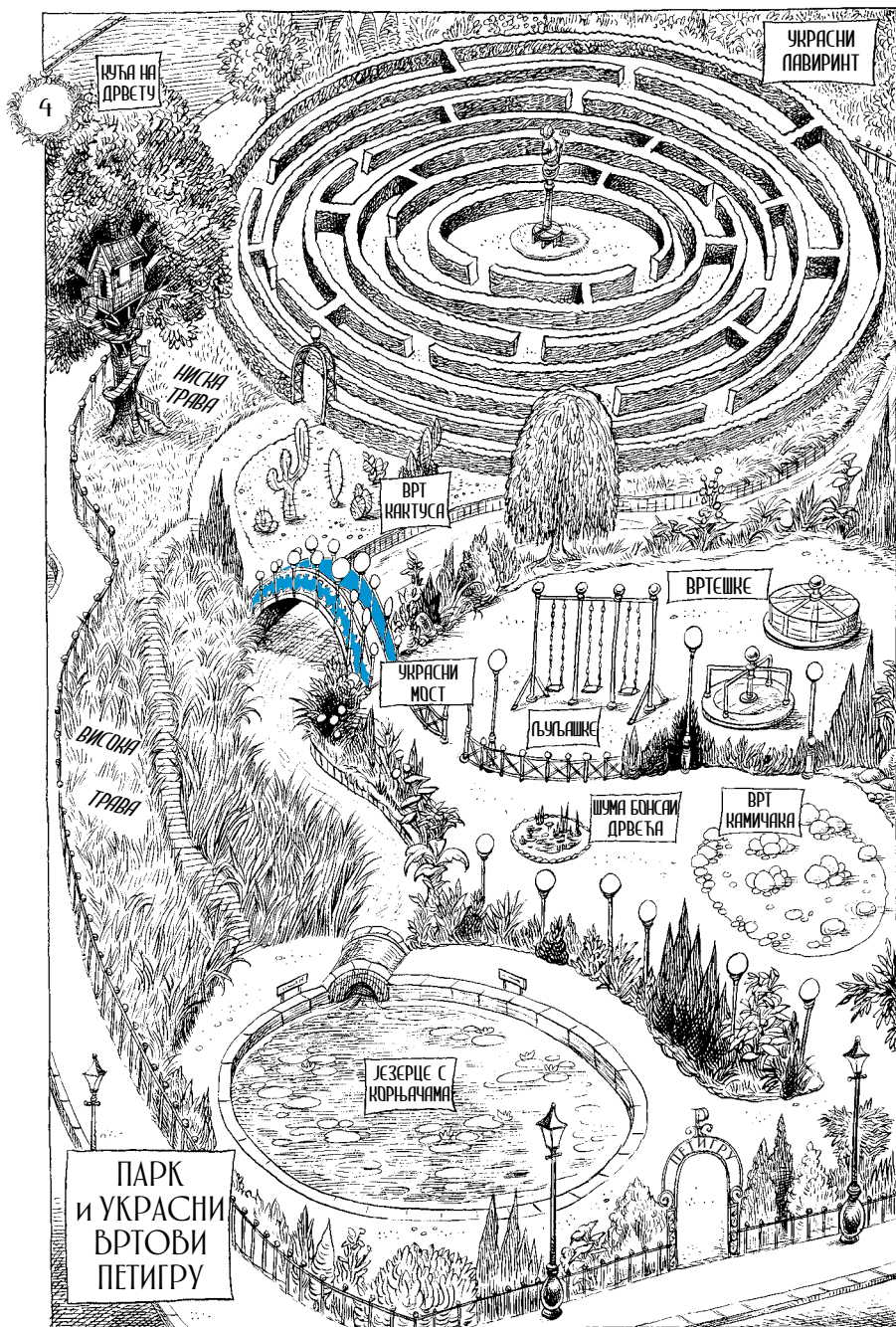
Њени родитељи су били колекционари који су путовали по читавом свету. Ретко су када били код куће, али је Отолина имала сву бригу и никада није била усамљена. Сем тога, друштво јој је правио и њен најбољи пријатељ господин Манро.

Мада су Отолинини родитељи ретко били код куће, стално су јој се јављали разгледницама.

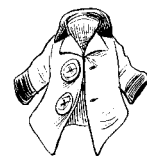
ОТОЛИНА ПИШЕ РОДИТЕЉИМА ТАКО
ШТО ПИСМА ШАЋЕ У ДРУШТВО
ПУТАЈУЋИХ САКУПЉАЧА. ОНИ СЕ
ТРУДЕ ДА ПУТАЈУЋИМ САКУПЉАЧИМА
ПОШТА СТИГНЕ БЕЗ ОБИРА ГДЕ СЕ У
СВЕТУ НАПАЗИЛИ.

Нлоаре за сунце за
ПОНЕДЕЉАК

Капут за
УТОРАК

Панталоне за
СРЕДУ

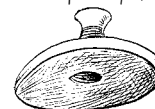
Трејам за цим за
ЧЕТВРТАК

Центер за
ПЕТАК

СУБОТЊИ
тешир за сунце

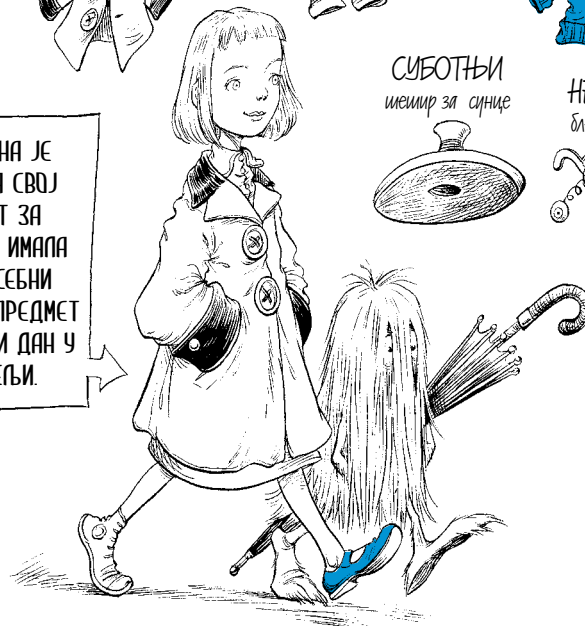

НЕДЕЉНЕ
блесаве нлоаре:

(само за
ношење
и стаци)

ОТОЛИНА ЈЕ
ОБУКЛА СВОЈ
КАПУТ ЗА
УТОРАК. ИМАЛА
ЈЕ ПОСЕБНИ
ОДЕВНИ ПРЕДМЕТ
ЗА СВАКИ ДАН У
НЕДЕЉИ.

Једног јутра, Отолина и господин Манро шетали су по парку и украсним вртovima Петигру. Био је уторак, а уторком ујутру су волели да посећују корњаче у њиховом језерцету...

...а ту су упознали Сесили Форбс-Лоренс III и њеног патагонијског понија Мриљавка.

ИСТОЧНОРОДОНСКИ
СПЕЗ

НОРФОЧКИ
ЗГРАБАЦИ

ИСТОЧНОРОДОНСКИ
ЧУПАВИ ЖБУЊИ

ПОРТУГАЛСКИ
ШЕРЋИЖБУЊИ

ЈУЖНОРОДОНСКИ
ЧУПАВИ ЖБУЊИ

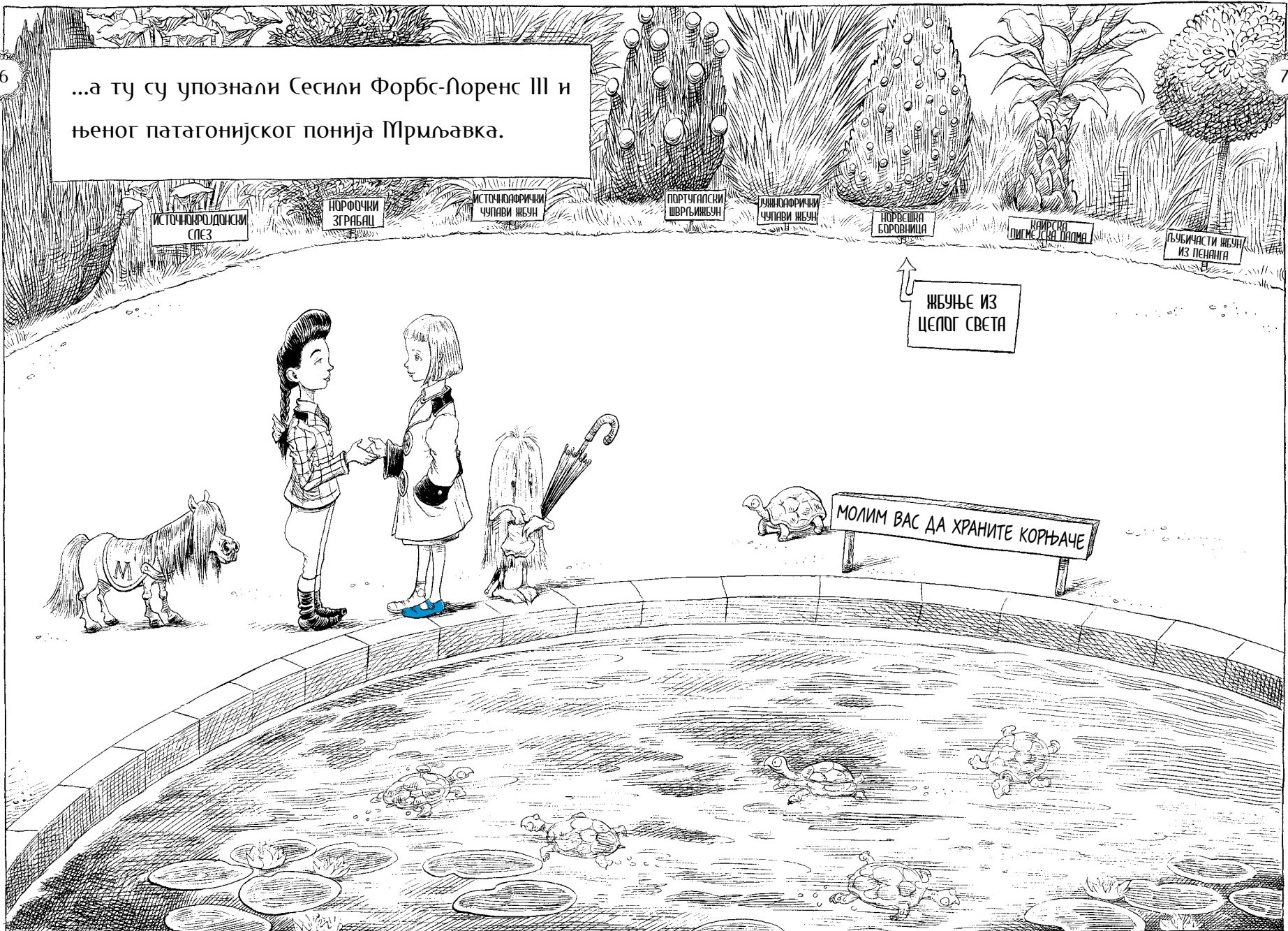
НОРВЕШКА
БОРОВНИЦА

НАЈБОЉИ
ПИСМЕ ДИНА ПЕЊИ

ЉЕЊИЧАСТИ ЖБУЊИ
ИЗ ПЕНАНГА

ЖБУЊЕ ИЗ
ЦЕЛОГ СВЕТА

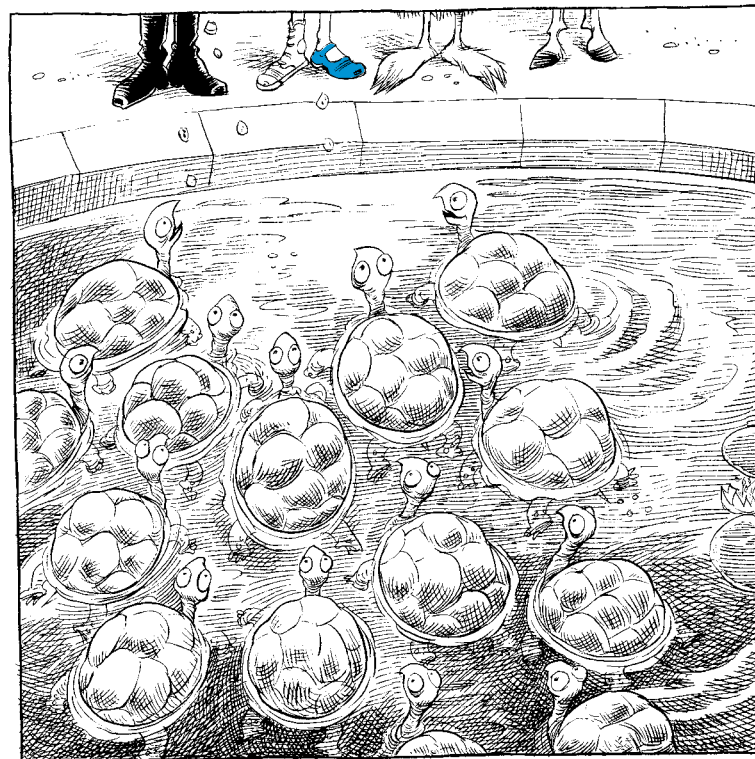
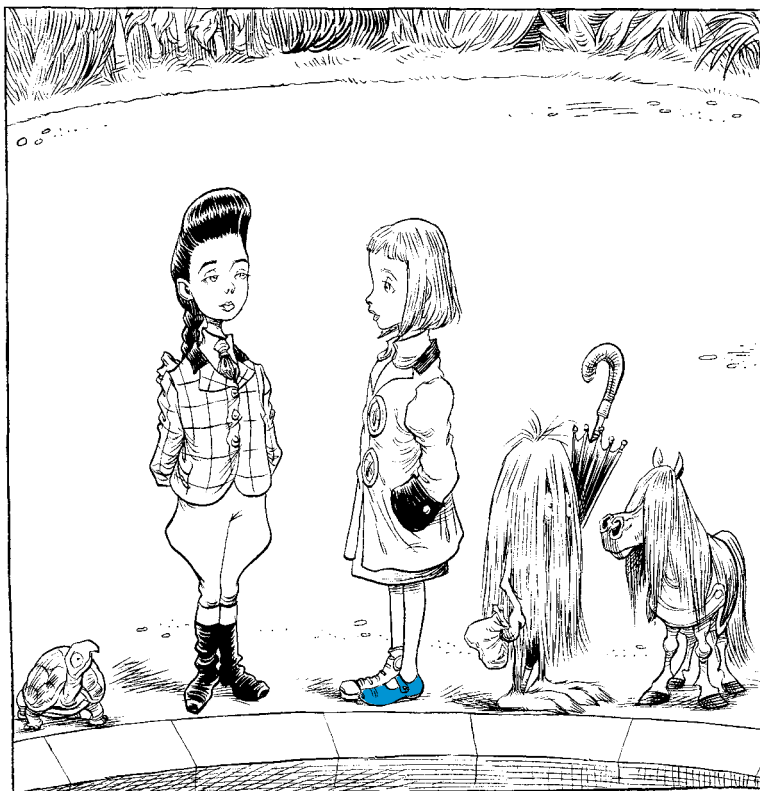
МОЛИМ ВАС ДА ХРАНИТЕ КОРЊАЧЕ

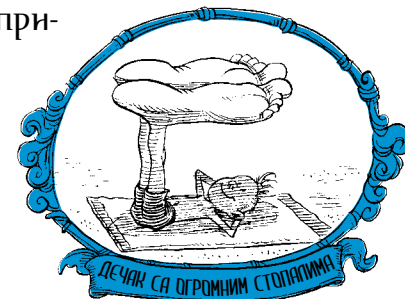
„Свиђа ми се твој пони“, рекла је Отолина.

„Хвала“, рекла је Сесили. „Знаш, Мрмљавко је из Патагоније. Мени се свиђа твој пас.“

„То није пас“, насмејала се Отолина. „То је господин Манро.“

Отолина и Сесили су храниле корњаче бајатим кексом који је господин Манро понео посебно у ту сврху, а Сесили је испричала Отолини веома занимљиву причу о дечаку који је имао толико огромна стопала да је могао да их користи уместо сунцобрана.

„...и онда је Руперт постао светски омладински првак у школицама, али то је већ друга прича“, рекла је Сесили. „Сада морам да идем. Треба да ишчеткам Мрмљавку гриву.“

„Могу ли ја да ти помогнем?“, упита Отолина узбуђено. Она је обожавала да четка косу. Господин Манро није.

„Можда неки други пут“, рече Сесили, па крену ка украсном лавиринту. „Узгред, требало би да ишчеткаш крзно свом псу.“

„Делује ми фино“, рече Отолина пошто је

Сесили отишла.

Господин Манро ништа није рекао.

